

Sírvanse los corresponsales solicitar el aumento correspondiente a la mayor brevedad si es que lo estiman necesario.

* * *
Compañero Rigol: Recibimos tu trabajito y aún sintiéndolo mucho, no te podemos complacer. Su sentido es hermoso y acertado pero la construcción es defectuosa. ¿Por qué no efectuas tus ensayos en prosa?

* * *
Camarada Helenio: En nuestro poder el material que nos has remitido. Agradecidos.

Cuida de hacernos conocedores de tu dirección pues has olvidado de incluirla en la carta. Saludos a tu madre.—F.

* * *
Un accidente ocurrido en la Rambla de Canalejas, 23, ha ocasionado la muerte a José Ribé y heridas gravísimas a Agustín Riba, ambos obreros ocupados en la reforma del edificio emplazado en la vía y número citados.

Los compañeros de la construcción se han ocupado ya del asunto con la diligencia que les es característica.

* * *
Señor Alcalde: Por nuestros ojos ha pasado el original de la hoja *Protesta* lanzada en estos días por unos amigos nuestros, y a fuer de verídicos, hemos de confesar que el tizeretazo que usted aplicó a la misma constituye un acto que desmerece en un hombre que se considera contrario a las tendencias dictatoriales. Porque nadie podrá demostrar que la citada hoja contuviera estridencias ni apasionamientos tendientes al rojo vivo. El razonamiento y la demostración eran sus características y por ello mayormente extrañamos la conducta de usted con respecto al manifiesto de nuestros amigos.

Cierto que en Igualada son clausurados los Sindicatos obreros contra toda lógica y razón después de haber sido abiertos al público otros establecimientos idénticamente intervenidos por la autoridad; cierto que en Igualada no existe nadie que vele por la seguridad en los trabajos y ciertísimo que los obreros sólo conocemos la ley cuando ella trae palo para nosotros. ¿A qué, pues, silenciarlo?

Por otra parte, cuando en la hoja se decía que «si las autoridades no velan por la seguridad del obrero en los trabajos que no se admiren de probables conflictos» no se amenazaba, sino que se advertía. El señor alcalde conoce tanto como nosotros la arrogante frase patronal que reza: «A quien no le acomode, que se vaya». Y esta desdichada frase en esta ocasión es aplicable a los albañiles que probablemente se negaran en adelante a aventurarse en andamiajes peligrosos. Y que a los despidos insólitos seguirán los actos de solidaridad, es cosa que puede darse por descontada.

Cuando es la razón la que habla, las mutilaciones son improcedentes, señor alcalde.

* * *
El local social de los obreros igualadinos sigue cerrado por imposición gubernativa.

Es curioso comprobar como nuestros gritos de equidad y justicia se estrellan contra el espeso muro que tapia las constitucionalísimas orejas de los que mandan.

* * *
Sobre EL SEMBRADOR pesa un déficit de 150 pesetas. Cumplamos, compañeros, con nuestro deber.

* * *
Recomendamos a nuestros lectores la subscripción que la Peña Goya tiene abierta en el café del mismo nombre, a beneficio de los mártires de la libertad.

Lo recaudado hasta ahora asciende a 92'50 pesetas.

Leed EL SEMBRADOR

Confes de El Sembrador

Als meus amics J. Puig i Ferrer i A. Fàbrega, com afectuosa recordança.

HERETGIA

I

Dalt d'un planell d'una petita muntanya sembrada a clapes de pins novells, s'hi aixeca una vella ermita.

Es una ermita modesta, d'aspecte pobre, que dona hostatge además de la Verge venerada en aquelles rodalies, a una família d'ermitants. Els ermitants viuen del cultiu de la terra que es pobre i escassa, doncs quasi tot és bosc i brossa en aquell paratge, i dels diners que fan en els dies d'aplec flogant cassoles, porrons i altres estres culinàries, i venent medalles, escapularis i anells, on hi ha la faç de la Verge i alguns mots de recordança.

Excepte aquests dies, on el bullici, l'alegria i el bon humor arreu és manifesten, i les visites que durant el bon temps hi fan de tant en tant alguns devots de la Verge, la solitud i el silenci més aclaparador i enervant, hi regnen a dalt l'ermita.

Es que damunt dels ermitants hi pesa una fatalitat.

Componen la família tres éssers; un matrimoni i una criatura idiota.

L'home és petit, migrat de sí, amb unes espatlles amples i un cap estret, que quan camina se li mou amb un ritme acompassat, igual que el péndol d'un rellotge. Es diu Julià. Menen les poques terres que tenen ell i la seva dona, la Maria, i quasi mai bada boca: La Maria, té un caràcter oposat al del seu home. Es una mena de dona alegroia, bellugadissa i molt feina. Es pot dir que el govern i el pes de la casa el porta ella, i no ell. Té uns quants anys menys que el Julià, i sembla, pel bon regent del seu cos, molt més jove que no és en realitat. Tota la seva persona està sadollada d'una viva simpatia i sobretot la cara, una cara rodona, morena, amb uns ulls negres i grossos de mirar escaient, plens de tendrívola serenor.

Fa cosa d'uns quatre o cinc anys que en Julià i la Maria varen casar-se.

Tothom restà allavors bocabadat a l'assabentar-se de la nova, car semblava impossible que la Maria, la xamosa minyona del mas de Sant Quel s'emmaridés amb l'ermità, home retret per naturalesa, poc amic del platxeri, i amb aquella cara esmortuida i sense expressió que sempre tenia. Però fou així i no d'altre manera. Quasi com aquell qui diu sense parlar-se ni poc ni molt, es casaren. Per qué? Ningú ho sabia. Alguns deien que per egoisme doncs suposaven que l'ermità tenia diners; altres, per commiseració o pietat, donat el tarannà bondados d'ella; i els més, estaven fermes amb la creença que l'únic mòbil del casori era un desengany amorós que la Maria havia tingut amb un jove de la vila. Però la veritat, cap ànima viva la sabia.

Els dos primers anys d'ésser casada lliscaren mansoiament per la Maria. Sols tingué d'acostumar-se en el tragí de la casa, i en la conservació i bona marxa de l'ermita. Això, per una dona com ella, fou feina senzilla i agradable. Va arreglar-la degudament. Tot ho posà en el seu lloc, i comprà el necessari per a viure dues persones tal com cal. També netejà ben bé l'ermita doncs la trobà un bon xic descuidada i plena de pols que feia llàstima. L'ermita, és una petita nau amb certa semblança gòtica i amb un sol altar. A tot l'ample de les seves parets laterals hi pengen una munió de presentalles i d'ex-vots de totes les menes de maneres. Cames, braços, mans, caps i peus de cera esgrogueïda omplen la part superior de les parets; la part inferior està governada pel domini pictòric dels ex-vots: en l'un s'hi veu a la Verge com salvà a un infantó que

anava a ofegar-se; en l'altre, com lliura a un home d'ésser xafat per un carro i en tots els demás hi ha casos d'una certa semblança pintats amb un art plàsticament primitiu, on es posa de relleu el poder il·limitat i benefactor que la Verge dels desamparats,—aquest es el seu nom—dispensa generosa a tots els seus fidels. Però, el que causa estranyesa en l'altar de l'ermita, és la Verge. La Verge és una estatueta xicarrona de fusta ennegrida ja pel temps, que va vestida amb un ropatge llustrós i brillant, el mateix que un vestit de carnaval. Té un rostre cantellut, amb un nas gros, desproporcionat, que trenca l'harmonia del conjunt. Es veu ben clar que l'artista que va esculpir a la Verge dels desamparats no tenia gaire fé, ni molta inspiració, i era miop al mateix temps.

II

Ja s'acostava la tercera primavera del casament de la Maria, quan un dia tot de cop digué aquesta al seu home amb certa rojor a les galtes, i amb un xic de tremolor a la veu: —Julià, seré mare.

—Qué... va fer ell no poguent-se'n avenir. Però... és cert això que'm dius—exclamà radiant d'alegria i amb una rialleta als llavis.

—Sí, Julià; el que tant desitjàvem, el que tant anhelàvem, per íí vindrà. Tindrem un fill, un fill nostre. Ai, quina alegria! Te'n recordes Julià de les converses que teniem les hivernades passades davant la llar ben encesa, quan ja havíem acabat la tasca del dia i ens disposàvem a sopar tots dos ben junts... veritat que ho recordes? A mi em fa una mena de cosa al pensar-hi. Semblàvem talment dos infants. Jo vingia dir-te sempre, ai que en deu ésser de bonic Julià meu, tenir un fillet que amb les seves rialletes i petonets amoixi als seus pares i els hi faci companyia; i tu amb el teu posat de desmenjat somreies una miqueta i deies,—sí... sí... però era un sí feble carregat de dubtes i de temors imaginaris. Però ara ja deus estar content Julià, i pots dir un sí ben fort que ressoni per tot.

La propera vinguda d'un fill, trasmutà i enriolà tota la vida dels ermitans. Començaren a fer propòsits per quan fos hora: que si direm al senyor rector que ens el pugui a batejar; que si convidarem a tota la família i els amics perquè vinguin a bateig; que si comprarem això, allò, i tot el necessari per a fer una cosa ben feta i de força lluïment. Fins el caràcter del Julià sofrí molta mudança. Tenia més dalit en el treball i semblava que les forces se li haguessin augmentat de cop i volta; estava tot el sant dia de bon humor i gastava alguna brometa de bona llei a la seva dona; i àdhuc, tot treballant, taral·lejava alguna cançó apresa en la seva joventut, que li despertava un núvol de records...

La Maria, per la seva banda, porta sa feina fins a l'extrem. Tot ho volia fer i desfer i tornar-ho a fer, fins deixar-ho ben llest i polit d'una vegada, per no haver-hi de pensar més. Però a l'ermità no li era molt agradós que la seva dona s'hi escarrassés d'aquella manera, estant com estava. Més ella li deia que no s'hi amoinés, perquè el que feia era poca cosa, i que si Déu vol i la Verge també, i no tenien cap mal encontre, tot aniria per la bona ventura.

Josep Anselmo

(Seguirà)

damentals» assaltant a ma armada el poder legislador, trossejant les conquestes del poble, esborrant tot vestigi de llibertat i democràcia, bregant pel desencadenament d'una nova i més terrible matança mundial, assassinant a tota classe de contraris encara que es diguin Matteoti, Rathenau, Kurt Eisner, Lewine, Luccetti... cremant les llars de famílies progressistes, enviant els vençuts a un exili de mort. Visca l'ordre senyor cronista, visca el primorriverisme augmentat i corretgit!

Ah, senyor Snob de la ploma! No havíem convingut en que això de les dictadures és una indecència? Com quedem?

Amic esculptor: agafeu un parell de kilos d'argila i monumenteu-me aquest portento de *El Dia de Igualada*.

Kunitu

GACETILLA

El éxito obtenido por nuestro número dedicado al camarada Salvador Seguí evidencia el cariño del pueblo de Igualada hacia la figura del compañero inmóvilado y su aprecio por cuantos han sido sacrificados miserablemente para saciar los feroces instintos de ciertas gentes de orden.

Conste nuestro agradecimiento para cuantos han colaborado en nuestra modesta pero sentida empresa.

En el día 23 le fueron cedidas al pueblo español todas las garantías dimanadas de la Constitución del 76. A la mañana siguiente fueron excarcelados los caudillos de la intentona revolucionaria del pasado diciembre...

Creeríamos de buena fe que la Constitución rige de veras si los complicados de Jaca no fueran echados a presidio, si las cárceles de muchas poblaciones no estuvieran llenas de amigos nuestros y si la C. N. T. no supiera de las rigideces de un régimen despótico.

Sébase—para vergüenza de los mandarines que puedan sentirla—que las únicas entidades clausuradas son las centrales sindicales cual la nuestra Federación Obrera.

Recordamos a los compañeros y lectores que la Librería Abadal le tiene declarado el boicot a EL SEMBRADOR.

Estamos en período pre-electoral. Bien. Pero la libertad inmediata de los presos y la rención salvadora de los pueblos no entiende de papelitos sino de acciones contundentes y actitudes ejemplares.

Para esto estamos contestes, que para lo demás, no servimos.

Para las familias de Fermín Galán y Angel García fueron recogidas en el Centre Republicà 237'75 ptas. y en la fábrica de géneros de punto Fillat, Cía. 67'50. Para los presos y perseguidos a raíz del movimiento de Diciembre fueron recaudadas 96'50 ptas. por la Peña Goya, del Café del mismo nombre.

Estas cantidades fueron giradas a «El Diluvio» «La Rambla de Cataluña» y «L'Opinió», respectivamente.

Amigos de EL SEMBRADOR: Nuestro vocero debe colarse en todos los catés, en todas las barberías, en todos los lugares de frecuentación y divertimento.

La voz de la verdad debe penetrar hasta en las sacristías.

Rogamos a los suscriptores que recogían el periódico en el local de la Federación Obrera y les falte algún número, de EL SEMBRADOR que lo reclamen y den las señas de su domicilio si les interesa recibirlo con regularidad.

Hemos recibido para EL SEMBRADOR los siguientes donativos: Un compañero, 12'50 ptas.; Pedro Massó, 5 ptas.; Manuel Bertrán 1 pta.; Pascual Picos, 2 ptas.; Pablo Parellada, 2 ptas.; J. Tous, 0'75 ptas.; Miquel Tudó, 0'75 ptas.; F. Serarols, 1 pta.; V. Tomás, 0'50 ptas.

Para los camaradas presos, hemos recibido los donativos siguientes: Varios compañeros, 18'35 ptas.; Un compañero 12'50 ptas.; Pascual Picos, 2 ptas.; José Casellas, 2 ptas.

Calella.—José Buch; hemos recibido, 10 ptas.

A los amigos, lectores y simpatizantes de «El Sembrador».—Se os convoca para el viernes 3 de abril, a las 10 y media de la mañana, para daros cuenta del desenvolvimiento moral y económico del periódico. El acto tendrá lugar en el Jardín de la Federación Obrera.

No dejéis de acudir.

CONTES DE EL SEMBRADOR

Heretgia

(Acabament)

La primavera ja havia estés per tota la Natu- rales el seu reialme, que n'és fet de flors, arò- mes i fruits.

A dalt l'ermita també s'hi mostrava. Unes quantes mates de clavellines i violes aponcellades que hi havia davant del portal, començaren a badar-se; convertint-se en xamoses toïes florides i aromàtiques que enamoraven. I tots els matins, tan bon punt clarejava, la Maria anava a collir-ne un bell pom per oferir-lo de tot cor a la Verge, perquè beneís i protegís amb sa gràcia divina el preuat fruit que germinava en ses entranyes.

I per fi vingué el dia, quan ja l'arbre donava la fruita madura i els camps n'eren segats—que la Maria donà el seu fruit a la vida; fou una nena. Una nena estranya, bon xic deforme. Tenia un cap molt semblant al del seu pare, però encara més estret, amb un front ensorrat sota una tofa de cabells aspres. Els ulls eren petits i negres com els d'un animaló bosca. La boca ample amb llavis molsuts. Les cames i braços molt més llargs que la resta del cos, semblaven arrancats d'un altre ésser a correuita, i posats en aquest, per la desproporció que guardaven. Tot responia realment a una anormalitat esgarri- fosa que corpenia.

De cop, ningú en tingué esment. Tots portats per l'entusiasme més infantil, varen celebrar joiosament el bateig, posant per nom a la criatura el de Rosa, per ésser aquesta flor, la més hermosa de la primavera.

Un jorn, a plena tardor, quan la criatura con- tava un any escàs, plorava aquesta amb violència i llençava de tant en tant uns crits vius, salvat- gins que esfereïen. La mare al sentir-ho hi correu esglaiada pensant que no li hagués pas- sat alguna cosa al seu filló, dient: que té la reina del meu cor que plora d'aquesta manera? I vegé a la nena amb les mans crispades i els ulls ver- mells, tenint una expressió de cara rabiosa, que va sorprendre-la de moment, però no fent-ne cas, i agafant-la, la pujà a coll.

—Ja ho sap, ja, la mareta perquè plores tu tonteta; es que tens ganeta, oi? Ara t'en do- naré, prenda meva; i es tragué un pit plé, for- mós que l'acostà amb dolcesa a la seva boca; més de sobte la criatura es redreçà sobre els seus braços i aferrant-se-l'hi al pit rabiosament va clavar-hi mossada amb totes ses forces, fins que sa mare estereida al sentir-se el dolor, l'entragué exclamant: fill meu, que no ho veus que fas mal a la mareta! I aprop mateix del mugró hi tenia ben marcades les sis dents que tot just la nena portava.

A l'ésser al vespre del mateix dia, la Maria tornà a provar-ho de donar-li el pit, pensant, que el que havia fet al matí la Rosa, era fill del ner- viosisme de tant i tant plorar, i no de la malícia, perquè l'infantó pobret, encara no tenia enten- iment. Fou igual. Tant va ésser ella treure's el pit, com la criatura anar-s'hi a abraonar de la mateixa manera. I a l'endemà el mateix. I cada dia que venia es mostrava més maliciosa per mossegar.

Els pares alarmats i sorpresos davant d'aquell cas tan estrany, determinaren portar-la a cal metge, a veure que'ls hi diria. Van anar-hi. El metge reconegué llarga estona a la criatura, i després digué als ermitans clarament: aquesta nena no hi és tota. Es idiota. I el mateix po- dria fer una altra cosa que li passés pel cap, que mossegar com fa ara; ja sabeu la veritat del que és la vostra filla.

Aquella declaració tan crua i sincera del metge, esberlà pel mig la tendra felicitat que som- reia placívola a dalt l'ermita.

En Julià es tançà en un silenci desesperat i ferotge. Mai parlava. Sempre concentrat amb la seva tristesa anava cap còt per tot, sense esma de fer res, com si li haguessin llevat la voluntat.

La Maria resistí amb més serenor la topada. Sols quan el seu home no era a casa, donava lliure curs a la seva desesperació plorant abun- dosament, i anava a l'altar de l'ermita, a parlar amb la Verge, a fer-li càrrecs.—Verge, Verge meva, perquè m'heu castigat d'aquesta manera? Que no us he estat sempre fidel de tot cor, per ventura? Que no he confiat en tot moment amb vos; acollint-me en el redós diví de la vostra grà- cia, oferint-vos en canvi, la meua ànima pura i senzilla com la d'un infant? I doncs perquè no m'heu escoltat? Perquè no m'heu protegit, ja que tant us he estimat? Que'n sou d'ingrata! I quan mal m'heu fet! Mes hauria valgut que abans de nèixer un infant així, primer que un llamp ens hagués mort als dos. I queia abatuda, al peu de l'altar plorant llargament.

La Rosa anava creixent, acusant-se-li cada dia més la seva anormalitat.

Tenia una fam insaciable que espantava; mai es veia tipa. Començava a caminar amb certa inseguritat, brondant d'ací d'allà, la seva còrpora mal forjada. No sabia parlar i només xisclava quan volia alguna cosa. Tampoc coneixia a ningú i sols trobava goig jugant amb el gat de l'ermita.

El solia agafar entre les seves mans, i li cla- vava mossegades a tort i a dret fins que'l gat en- furismant-se l'urpejava i fugia. I era en aquests moments, quan es revelava la verdadera anor- malita de la criatura, essent-ne tan sols, la pobra, una bestioleta més.

III

El temps passava amb son pas de gegant per dalt l'ermita. En Julià es veia envellit. La Ma- ria no tant, i la Rosa havia crescut un bon xic.

Tenia tres anys i era totalment indomable. S'en- follia pels seus gustos donant-s'hi tota, cegament.

Una tarda d'istiu, molt calurosa, per la banda de ponent apuntava una nuvolada negra, negris- sima, en senyal de tempesta. En aquell mo- ment, la nena empaitava enraviada el gat, que al veure's quasi atrapat, entrà d'un salt a dins l'er- mita, seguint-lo la criatura furiosa, i al passar per davant de l'altar lliscà amb un grumoll de cera que a terra hi havia i caigué topant amb força contra l'angle de la base badant-se la testa amb tan gros esboranc, que la sang hi brollava a doll. I va quedar morta, sense un crit, ni un gemec, sense dir res. Va quedar morta de cara enlaire, coronada de sang, amb la cabellera estesa, els llavis contrets amb una ganyota horrible, i ulls oberts, més oberts que mai, que miraven amb un no sé qué de despreci i rancúnja a la Verge dels desemparats.

A l'ora la tempesta hi regnava. Es sentia la veu del tró com roncava per les fondalades veïnes. I la llum dels llampecs filtrant-se per la porta mig oberta de l'ermita, il·luminava amb sa claror bla- vosa a la pobre idiota, que jeia morta, coronada de sang...

Josep Anselmo